

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319204150
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2319204150.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobcu: Z. Y. Q. I., V. Y. XX/B, H-XXXX, B., Maďarská republika, Reg.: 01-10-043108, zastúpeného: PETKOV & Co s.r.o., Šoltésovej 14, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 430 742, proti žalovaným: držitelia motorových vozidiel podľa prílohy žaloby, o zaplatenie poplatku za použitie spolplatených ciest, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Galanta z 8. novembra 2019 č. k. 26C/44/2019 - 143, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie odmietol podanie žalobcu doručené 12. septembra 2019, ktorým žiadal, aby súd zaviazal držiteľov motorových vozidiel podľa prílohy žaloby na sumu 14.875 HUF s tým, aby súd poskytol žalobcovi súčinnosť za účelom zistenia identifikačných údajov osôb, proti ktorým žaloba smeruje. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 129 ods. 1, 2, 3 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil, že po preskúmaní žaloby bola zistená absencia označenia žalovanej strany. Posudzovaná vec je sporovým konaním, kde strana sporu je označená formálne ako žalobca a žalovaný, čím vyjadruje existenciu dvoch kontradiktórnych protistrán, ktoré majú rozdielny záujem na výsledku sporu. Pre posúdenie otázky právnej subjektivity je potrebné, aby strany boli označené jednoznačne a nezameniteľným spôsobom, teda aby z označenia vyplývalo, že ide o fyzickú, právnickú osobu alebo štát. Pre každý z uvedených troch subjektov sa vyžadujú konkrétne identifikačné údaje. Súd prvej inštancie preto vyzval žalobcu uznesením na doplnenie označenia konkrétneho žalovaného (v zmysle § 133 ods. 1 CSP, ak ide o fyzickú osobu a v zmysle § 133 ods. 2 CSP, ak ide o právnickú osobu). Žalobca bol súčasne poučený o odmietnutí podania v prípade nedoplnenia žaloby v zmysle poučenia súdu. Žalobca na výzvu súdu reagoval podaním, ktorým postup súdu prvej inštancie označil za predčasný, nesprávny a avizujúci neoprávnený zásah do základných práv a slobôd garantovaných Ústavou SR. Podanie žalobcu nie je možné odmietnuť, pretože pre uvedený nedostatok je možné pokračovať. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení 8Cdo/68/2017 nerešpektuje nielen doterajšiu rozhodovaciu prax, ale opomína rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, s ktorou sa žiadnym spôsobom nevysporiadal. Závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú preto ústavne neudržateľné a arbitrárne. Žalobca označil každého zo žalovaných jediným objektívne možným spôsobom tzv. iným identifikačným údajom podľa § 133 ods. 1 CSP v spojení s § 114 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Žalovaní boli označení ako držitelia motorového vozidla a individualizovaní uvedením evidenčného čísla vozidla v ich registrovanej držbe ku konkrétnemu časovému okamihu. Žalobca preto navrhol súdu prvej inštancie v súlade s § 69 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku v spojení s § 190 CSP, aby vyžiadal od Prezídia policajného zboru SR údaje o držiteľoch motorových vozidiel a iných identifikačných údajov. Súd prvej inštancie odmietnutie podania žalobcu odôvodnil opätovným poukazom na sporový charakter konania, vyžadujúci existenciu dvoch protistrán. Označenie žalovaného ako „osoba, ktorá bola držiteľom motorového vozidla s EČV XY k určitému dátumu“, neumožňuje identifikáciu osoby v

súlade s § 133 až 135 CSP tak, aby bolo nezameniteľné, či ide o fyzickú osobu alebo právnickú osobu, preto žalobcom uvedené identifikačné znaky nemôžu byť ani tzv. iným identifikačným údajom podľa § 133 a 134 CSP. Civilný sporový poriadok neupravuje možnosť súdu poskytovať stranám súčinnosť za účelom zistenia identifikačných údajov osôb, proti ktorým má žaloba smerovať. Uvedený právny názor súd prvej inštancie podporil uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo 68/2017, ktorý vo svojom odôvodnení konštatoval, že súd nie je povinný žalobcovi poskytovať súčinnosť pri zisťovaní identifikačných údajov žalovaného. Opačný postup súdu by mohol spôsobiť porušenie zásady rovnosti strán sporu a zásady kontradiktórnosti konania. Súd nemôže podávať informácie žalobcovi pri identifikácii subjektu, ktorý má vystupovať na strane žalovaného. Išlo by o preferenčné zaobchádzanie, ktoré by bolo bezdôvodným zvýhodňovaním jednej strany. Vzhľadom k tomu, že žalobca neodstránil vady svojho podania, pre ktoré v konaní nie je možné pokračovať, súd prvej inštancie podanie žalobcu odmietol.

2. Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie žalobca navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že poskytol súdu v objektívne maximálnej možnej miere všetky identifikačné údaje, ktoré nezameniteľne a jednoznačne identifikujú žalovaného ako držiteľa vozidla s konkrétnym EČV vozidla, v konkrétnom časovom okamihu a vo zvyšku, v ktorom trpel informačným deficitom, spôsobeným paradoxne legislatívou Slovenskej republiky (napriek ústavou garantovanému právu na informácie a úijným právom garantovanému právu získať osobné údaje pre účely uplatňovania oprávnených nárokov bez súhlasu dotknutých osôb), tieto nemohol odstrániť z dôvodov, ktoré sám nezapríčinil. Žalobca súdu ozrejmil ním zvolený spôsob uplatnenia svojich práv, ktorý nie je možný bez ingerencie ústavou povolaného orgánu ochrany porušeného práva - súdu. V materiálnom právnom štáte to nemôže znamenať diskvalifikáciu žalobcu z možnosti domáhať sa ochrany svojho porušeného práva na súde. Podanie žaloby je súčasťou nevyhnutného a jediného možného spôsobu uplatnenia práva žalobcu proti žalovaným držiteľom vozidiel registrovaných v Slovenskej republike, ktorí nezákonnosť páchajú dobrovoľne a vedome, vo veľkom rozsahu, v domnení, že štát chráni ich identitu. Štát, prostredníctvom súdu prvej inštancie, formalistickým prístupom znemožňuje uplatnenie práv žalobcu, chráni nezodpovedných porušovateľov práv s garanciou beztretnosti. Postup súdu prvej inštancie predstavuje vo svojich dôsledkoch odňatie možnosti žalobcovi konať pred súdom, keďže znemožňuje realizáciu procesných práv, priznaných žalobcovi Ústavou SR (článok 46 ods. 1 Ústavy SR), Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (článok 6 ods. 1 Dohovoru) a zákonom v rámci civilného sporového konania. Napádané uznesenie postráda riadne odôvodnenie a vysvetlenie, keďže súd prvej inštancie sa adekvátnym spôsobom nevysporiadal s množstvom zásadnej argumentácie, ktorú žalobca vo svojich podaniach uvádza. Odôvodnenie napádaného uznesenia je mechanickým prevzatím doposiaľ jediného a navyše nepreskúmateľného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 8Cdo/68/2017), v ktorom nie je rešpektovaná doterajšia rozhodovacia prax tohto súdu, pričom sa opomína aj rozhodovacia prax Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva. Zákon nepripúšťa, aby bol držiteľom motorového vozidla non-subjekt, môže ním byť len fyzická alebo právnická osoba. Žalobca poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/219/2016, v zmysle záverov ktorého, nedostatok podmienky konania nie je vadou žaloby z hľadiska jej správnosti či úplnosti a vada žaloby naopak nepredstavuje nedostatok podmienky konania. Zistením identifikačných údajov o držiteľoch motorových vozidiel si súd plní svoju povinnosť zabezpečiť žalobcovi možnosť mať prístup k súdu. Súd má za každých okolností povinnosť dôsledne skúmať, či existujú prostriedky a postupy, ktorými je možné riadne ochrániť práva osoby, ktorá sa so svojou procesnou žiadosťou obráti na súd. Žalobca poukázal aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/34/2018. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva aby bolo právo na prístup k súdu účinné, môže byť potrebné aby štáty poskytli právnu pomoc, preklad alebo inú praktickú podporu, aby umožnili jednotlivcom prístup k súdnemu konaniu (prov. Artico proti Taliansku, č. 6694/74, 13. mája 1980). Takouto inou praktickou podporou je v tomto prípade postup súdu s odkazom na § 190 CSP v spojení s § 69 ods. 1 Spravovacieho kancelárskeho poriadku. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 8Cdo/68/2017 možnosť alebo nemožnosť iného postupu s cieľom zabezpečiť a garantovať osobe domáhajúcej sa súdnej ochrany (a vôbec práva na prístup súdu aj napriek svojmu informačnému deficitu) vôbec nezohľadnil a nijako sa s následnou nemožnosťou aplikácie § 129 ods. 3 CSP nevysporiadal. Žalobca poukázal aj na komentár k Civilnému sporovému poriadku, v ktorom je konštatované, že nie vždy účastník, potenciálny žalobca, má na to, aby podal bezvadnú žalobu, v dôsledku čoho trpí tzv. informačným deficitom. Ten môže byť až taký rozsiahly, že účastník nie je spôsobilý naformulovať žalobu tak, aby vôbec obsahovala všetky náležitosti. Preto je potrebné v konaní pokračovať (uvedený nedostatok treba považovať za taký, pre ktorý je možné v konaní pokračovať) aj napriek nedostatkom, ktoré žaloba má. Účastník však musí

aspoň rámcovo navrhnuť, ako je možné informačný deficit preklenúť a súd by mal posúdiť, či tento návrh môže viesť k jeho odstráneniu. Účelom uvedeného inštitútu je podporiť pravdepodobný nárok skutkovými okolnosťami, ktoré jedna strana objektívne nemá. Žalobca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 238/2019 a III. ÚS 448/2010 (každý všeobecný súd má povinnosť hľadať také riešenie vo veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení, ak orgán verejnej moci koná s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu príslušného procesného postupu). K riadnemu označeniu strán sporu žalobca poukázal na ustanovenie § 114 ods. 4 zákona o cestnej premávke, v zmysle ktorého držiteľom vozidla smie byť len fyzická osoba staršia ako 15 rokov, ktorá je spôsobilá na právne úkony, alebo právnická osoba alebo jej organizačná zložka zapísaná do obchodného registra alebo iného registra. Ako držiteľ vozidla smie byť zapísaná len jedna osoba. Štát, ktorý je pri výkone štátnej súdnej moci reprezentovaný aj súdom prvej inštancie, sám vedie register vozidiel prostredníctvom Ministerstva vnútra SR a teda disponuje presnými informáciami o držiteľoch vozidiel. Žalobca z objektívnych dôvodov nemohol a nemôže označiť žalovaného v úplnosti ich identifikačných údajov tak ako to predpokladá § 133 CSP, keď týmito údajmi nedisponuje a neexistuje žiaden spôsob, akým by mohol tieto údaje žalobca legálne získať, čo žalobca preukázal aj odmietavým stanoviskom správcu evidencie vozidiel v SR (táto skutočnosť vyplýva aj priamo z právneho poriadku SR). Najvyšší súd SR v označenom rozhodnutí opomína právo na spravodlivý proces, ktoré má viaceré integrálne súčasti, ktoré sa netýkajú len už začatého súdneho konania, ale aj toho čo súdnemu konaniu predchádzalo a čo ho podmieňuje. Integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo na prístup k súdu. Najznámejším rozhodnutím Európskej komisie pre ľudské práva, neskôr ESLP, je rozhodnutie vo veci Golder c. Spojené Kráľovstvo z 21. februára 1975, v ktorom bolo vyslovené, že ak je v prípade článku 6 Európskeho dohovoru hlavným zmyslom a účelom dosiahnutie spravodlivého súdneho procesu, potom by bolo priamo v rozpore s tým zabránenie vôbec vzniku súdneho procesu. Podľa rozhodnutia vo veci Airey c. Írsko splnenie záväzku prevzatého Dohovorom si niekedy vyžaduje prijatie pozitívnych opatrení zo strany štátu; v takom prípade sa štát nemôže obmedziť na to, aby zostal pasívny. Za účelom zabezpečenia prístupu k súdu má potom štát, v jeho mene konajúci súd, povinnosť spočívajúce k zákaze vytvárania prekážok, ktoré by marili účel práva na spravodlivý súdny proces a povinnosť vytvárať podmienky pre sprístupnenie súdu. Podľa rozhodnutia Bělěš a iní proti Českej republike č. 47273/99 z 12. novembra 2002 právo na prístup k súdu je dôležitým prvkom prístupu k spravodlivosti vzhľadom na to, že súdy poskytujú ochranu proti nezákonným postupom a zachovávajú právny štát. Aby bolo právo na prístup k súdu účinné, môže byť potrebné, aby štáty poskytli právnu pomoc, preklad alebo inú praktickú podporu, aby umožnili jednotlivcom prístup k súdnemu konaniu (porov. Artico proti Taliansko č. 6694/74 z 13. mája 1980). Najvyšší súd SR, rovnako ako súdy nižšej inštancie, opomenul sa vyporiadať a presvedčivo vysvetliť, akým spôsobom súdy v tomto prípade (špecifických okolností na strane žalobcu spôsobeného objektívnym informačným deficitom vo vzťahu k formálnym požiadavkám na označenie žalovaného) zabezpečili primeraný vzťah proporcionality medzi legitímnym cieľom zaistenia dodržania formálnych požiadaviek na označenie žalovaného a žalobcovým právom na prístup k súdu (porov. Horniaček c. SR č. 6557/01). Najvyšší súd SR argumentuje porušením princípu rovnosti zbraní a princípom kontradiktórnosti v procesnom štádiu neúplného podania, preto tento argument je použitý nevhodne a nesprávne. Tieto princípy sú tzv. procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ale môžu byť aplikované len v existujúcom konaní, kde v zásade stoja oproti sebe dve známe kontradikujúce strany. Táto okolnosť nebola vzatá do úvahy (porov. Szabovitz c. Švédsko č. 434/58 z 30. júna 1959). Princíp rovnosti zbraní je jedným z aspektov širšieho pojmu spravodlivý súdny proces a v konkrétnom prípade určitá nerovnosť v postavení účastníkov nemusí sama o sebe diskvalifikovať celý proces ako proces spravodlivý. Ide o právo aby každá strana mala primeranú možnosť obhajovať svoje záležitosti pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane. Žalovaný od počiatku vie, že vstúpil do vzťahu so žalobcom použitím spoplatnenej cesty, či parkoviska a žalobcove údaje sú transparentne sprístupnené vo viacerých verejne dostupných zdrojov. V súvislosti s princípom kontradiktórnosti konania žalobca poukázal na rozhodnutie vo veci Nideröst - Huber c. Švajčiarsko. Pojem spravodlivý proces implikuje zásadne právo strán zoznámiť sa s každým dôkazom alebo vyjadrením predloženým súdu a určeným ovplyvniť jeho rozhodnutie a vyjadriť sa k nim. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nie je zrejmé prečo je rozhodujúcim nedostatkom označenia absencia označenia či ide o fyzickú osobu, právnickú osobu alebo štát. Uvedená informácia je pre štádium odstraňovania väd neúplného podania bez akejkoľvek relevancie (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/219/2016). Ak Najvyšší súd SR poukazuje na odlišnosť situácie, ktorú riešil Ústavný súd ČR sp. zn. III. ÚS 1424/07 (žalovaná strana bola označená menom, priezviskom a evidenčným číslom, chýbal len údaj o bydlisku), tejto časti argumentácie nie je možné rozumieť. Postačuje na prijatie podania ako riadnej žaloby ak žalobca označí

držiteľa vozidla a evidenčné číslo a súd môže v konaní ďalej pokračovať identickým spôsobom ako by postupoval, ak by mal len evidenčné číslo a dátum, ku ktorému má byť v evidencii registrovaný držiteľ vozidla (zistiť skutočného držiteľa vozidla postupom podľa § 190 CSP, aby mu mohol riadne doručiť žalobu). Žalobca poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/411/2017. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca v žalobe žalovanú identifikoval ako osobu, ktorá bola držiteľom motorového vozidla s evidenčným číslom a požiadal o súd o poskytnutie údajov z evidencie vozidiel za účelom identifikácie žalovaného, z dôvodu že z objektívnych dôvodov nie je schopný bližšie identifikovať stranu sporu, pretože evidencia vozidiel nie je verejne prístupná (ide o informačný systém Policajného zboru podľa osobitného predpisu, ktorý sa vedie na účely získavania informácií o vlastníkoch vozidiel, držiteľoch vozidiel, osobách zastupujúcich vlastníkov vozidiel alebo držiteľov vozidiel, osobách oprávnených konať za vlastníka vozidla alebo držiteľa, technických údajov vozidiel, vydaných dokladov, tabuľkách s evidenčným číslom). Informácie z evidencie vozidiel sa poskytujú aj iným štátnym orgánom v rozsahu ich pôsobnosti a tretej osobe je možné poskytnúť informácie z evidencie vozidiel o mene, priezvisku, pobyte, o názve sídla alebo prevádzkovaním držiteľa vozidla alebo vlastníka vozidla, ak s tým vopred vysloví súhlas ten koho sa informácia týka. Odvolací súd v označenej veci dospel k záveru, že žalobca označil žalovaného iným nezameniteľným spôsobom lebo osobou, ktorá bola držiteľom motorového vozidla, ku konkrétnemu dátumu, môže byť len jedna konkrétna osoba (fyzická alebo právnická). Záver súdu o neúplnosti žaloby z dôvodu neuvedenia mena, priezviska, adresy trvalého pobytu a dátumu narodenia je potrebné považovať za príliš formalistický výklad ustanovenia § 133 ods. 1 CSP. Vzhľadom na špecifickú situáciu akceptácia uvedeného postupu súdu prvej inštancie by viedla k odňatiu prístupu k spravodlivosti. Žalobca ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/395/2017. Právo na prístup k súdu môže podliehať rôznym procesnoprávnym obmedzeniam a formalitám, avšak iba pri zachovaní jeho podstaty a pri rešpektovaní primeranosti obmedzenia, aby nedošlo k odopretiu práva na prístup k súdu do takej miery, že by bol narušený jeho účel. Vzhľadom na skutočnosť, že právny poriadok SR žalobcovi neumožňuje prístup k získaniu údajov o žalovanom, ktorý CSP vyžaduje pre označenie žalovanej strany v žalobe ako obligatórnu náležitosť, je povinnosťou súdu v rámci zachovania práva žalobcu na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces, vyžiadať z evidencie motorových vozidiel (na žiadosť žalobcu) údaje o žalovanom, potrebné na riadne uplatnenie práva žalobcu na súde. Podľa záverov rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/372/2017 nemožno žalobcu zaťažiť povinnosťou, ktorú objektívne nemôže splniť, nekonanie súdu v zmysle § 190 CSP spočíva v odňatí možnosti strany sporu konať, čo je naplnením odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP. V rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 293/2018 bol vyslovený záver o odopretí spravodlivosti v dôsledku protichodných právnych názorov všeobecných súdov. Žalobca v okolnostiach daného prípadu postupoval plne rešpektujúc právny názor Krajského súdu v Žiline, ale aj ďalších krajských súdov (Krajský súd Košice, Krajský súd Bratislava, Krajský súd Nitra) vyslovený v skoršej veci proti držiteľom vozidiel v rozhodnutí sp. zn. 10Co/14/2018. Základnou úlohou každého súdu je vyriešiť problém, ktorý mu bol k vyriešeniu predložený, nehľadať cesty ako sa meritórnemu rozhodnutiu vyhnúť (napr. sp. zn. IV. ÚS 22/03). Ak sa žalobcova pohľadávka premlčuje, je jeho právom i povinnosťou uplatniť existujúcu pohľadávku na súde včas, čo žalobca svojim podaním urobil. V konkrétnom čase kontroly oprávnenosti použitia spoplatnených ciest jednotlivým vozidlom s konkrétnym evidenčným číslom bol a mohol byť v evidencii držiteľom vozidiel vždy len jeden konkrétny držiteľ. Označenie žalovaných v rozsahu týchto identifikačných údajov umožňuje nezameniteľnú identifikáciu žalovaných pre účely konania súdu o podanej žalobe. Na podporu svojej argumentácie žalobca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu ČR III. ÚS 1424/07, za predpokladu, že držiteľ vozidla je zapísaný ako vlastník v registri cestných vozidiel a že je to práve on a nikto, kto má v konaní vystupovať ako žalovaný, súdu prvého stupňa nič nebránilo zadovážiť si za týmto účelom výpis potrebných údajov z uvedeného registra, resp. to bolo jeho povinnosťou a pokiaľ sa tak nestalo zostáva predmetná otázka nezodpovedaná a vydanie odmietavého rozhodnutia bolo predčasné. Pokiaľ v podaní žalobcu absentovali údaje, ktoré si súd môže sám zistiť nahliadnutím do príslušných evidencií, nie je namieste za absenciu týchto údajov sankcionovať účastníka konania. Na predmetnú situáciu je analogicky aplikovateľný aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 1/02, vo vzťahu k povinnosti súdu vykonávať nie formálnu, ale materiálnu ochranu práv (súd uznesením podanie sťažovateľky odmietol pre nedoplnenie údajov žalovaných, pričom Ústavný súd zdôraznil možnosť odmietnutia podania len v prípade, ak neoznačenie žalovaných predstavuje prekážku pre akýkoľvek ďalší postup súdu). Všeobecný súd musí vykladať a používať procesné ustanovenie v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu a prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na doplnenie takých náležitostí procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade

s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Súd prvej inštancie pritom konštatuje, že žalobca niečo tvrdil, avšak v napádanom uznesení ani len neuviedol všetky významné a špecifické námietky žalobcu, čím ostal žalobca opomenutý a jeho právo na spravodlivý súdny proces bolo popreté. Na podporu svojej argumentácie žalobca označil rozhodnutia Ústavného súdu SR a rozhodnutia Súdneho dvoru Európskeho súdu pre ľudské práva. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 410/06). Evidencia motorových vozidiel nie je jediným informačným systémom verejnej správy do ktorého má prístup iba obmedzený okruh subjektov, kam patrí aj súd. Príkladom je napríklad katastrálny operát a údaje v ňom obsiahnuté (§ 10 ods. 1 katastrálneho zákona). Právo na súdnu ochranu je svojim postavením tak významné, že musí mať vychádzajúc z jeho účelu, prednejšie postavenie. Preto slúži tým, ktorí boli na právach ukrátení, resp. voči tým, ktorí do práv iného neoprávnene zasiahli. Nedôvodnou ochranou súkromia porušovateľov by sa súdy a teda aj štát úplne vzdali svojej úlohy v spoločnosti a stali sa zbytočnými. Ako zdôraznil Ústavný súd SR prevádzkou motorového vozidla dochádza na dennej báze k účasti na cestnej premávke, pričom túto skutočnosť Ústavný súd zaradil do sféry účasti jednotlivca na verejnom živote spoločnosti (porov. PL. ÚS 7/2006).

3. Odvolací súd podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 2 a § 357 písm. b/ CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

4. V prejednávanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o odmietnutí podania na názore, že v konaní nebolo možné pokračovať pre nedostatočné označenie žalovaného ako strany konania (na podporu svojej argumentácie označil rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 68/2017).

5. Zo žaloby vyplýva, že žalobca označil žalovaných nasledovným spôsobom: držitelia motorových vozidiel podľa prílohy žaloby (v prílohe žaloby je uvedených 3084 evidenčných čísel motorových vozidiel). Na odstránenie väd podania, spočívajúcich v nedostatočnom označení žalovaných, bol žalobca uznesením súdu prvej inštancie vyzvaný, poučený o tom ako vady treba odstrániť, ako aj o následkoch neodstránenia väd (odmietnutie podania). Žalobca napriek výzve súdu prvej inštancie zotrval na označení žalovaných ako „držitelia motorových vozidiel podľa prílohy žaloby“.

6. Otázkou nedostatočného označenia žalovaných vyššie uvedeným spôsobom sa zaoberal už Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 28.2.2019 sp. zn. 8 Cdo 68/2017 (najvyššia súdna autorita v rámci sústavy všeobecných súdov). Odvolací súd nenašiel dôvod na odklon od predmetného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

7. Podľa čl. 6 ods. 1 a 2 CSP strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Súd zohľadňuje špecifické potreby strán sporu vyplývajúce z ich zdravotného stavu a sociálneho postavenia.

8. Právo na rovnosť v konaní je v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky súčasťou práva na spravodlivý súdny proces a prejavuje sa vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95). Meritum ústavnej zásady rovnosti účastníkov spočíva v tom, že všetci účastníci civilného procesu majú rovnaké procesné práva a povinnosti za rovnakých procesných podmienok, teda bez toho, že by bola jedna strana diskriminovaná alebo zvýhodňovaná (porov. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.4.2002 sp. zn. II. ÚS 35/02). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že princíp rovnosti zbrani vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (porov. Komanický v. Slovenská republika, rozhodnutie zo 4.6.2002, § 45).

9. Posudzovaná vec je sporovým konaním, kde strana sporu je označená formálne ako žalobca a žalovaný (pričom nie je dôležité či strana je aj nositeľom hmotnoprávneho vzťahu), čím vyjadruje existenciu dvoch kontradiktórnych protistrán, ktoré majú rozdielny záujem na výsledku konania. Pre posúdenie otázky právnej subjektivity je však potrebné, aby strany boli označené tak, aby z nich jednoznačne a nezameniteľne vyplývalo, či ide o fyzickú, právnickú osobu alebo štát.

10. Podľa § 133 ods. 1 a 2 CSP fyzická osoba sa v žalobe označuje menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu alebo pobytu, dátumom narodenia alebo iným identifikačným údajom. Právnická osoba sa v žalobe označuje názvom alebo obchodným menom, adresou sídla a identifikačným číslom organizácie, ak je pridelené.

11. Označenie žalovaných ako „držitelia motorových vozidiel podľa prílohy žaloby“, neumožňuje identifikáciu osoby v súlade s § 133 CSP tak, aby bolo nezameniteľné, či ide o fyzickú, alebo právnickú osobu, preto žalobcom uvedené identifikačné znaky nemôžu byť ani tzv. iným identifikačným údajom podľa § 133 CSP. Vzhľadom na to súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobcu vyzval na odstránenie takejto procesnej vady a z dôvodu jej neodstránenia postupom podľa § 129 ods. 3 CSP podanie odmietol. Pokiaľ žalobca poukazoval i na nález Ústavného súdu Českej republiky z 26.3.2009 sp. zn. III. ÚS 1424/07, najvyšší súd k tomu už uviedol, že išlo o odlišnú situáciu.

12. Súd nie je povinný žalobcovi poskytovať súčinnosť pri zisťovaní identifikačných údajov žalovaných. Práve opačný postup súdu by mohol mať za následok porušenie zásady rovnosti strán sporu a zásady kontradiktórnosti. Súd nemôže podávať informácie žalobcovi pri identifikácii subjektu, ktorý má vystupovať na strane žalovaného. Išlo by o preferenčné zaobchádzanie, ktoré by bolo bezdôvodným zvýhodňovaním jednej strany.

13. Platná právna úprava neumožňuje priame poskytovanie údajov z evidencie vozidiel iným subjektom ako uvedeným v § 113 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a vymáhanie pokút od vodičov, ktorí jazdia bez zaplatenia po spoplatnených cestách neupravuje žiaden vnútroštátny predpis Slovenskej republiky. Iné právne riešenie neexistuje ani na úrovni európskej únie, pretože smernica, ktorá bude upravovať mechanizmy na zistenie osobných údajov o subjektoch, ktorí neoprávnene používajú spoplatnenú cestu, bola ešte len vo fáze legislatívneho procesu, preto bolo vecou žalobcu, aby si strážil svoje práva v zmysle zásady „vigilantibus iura skripta sunt“ (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo 68/2017)

14. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené, uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. Ďalšími námietkami uvádzanými v odvolacom konaní sa odvolací súd nezaoberal, keďže neboli spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie.

15. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, pričom sa pripája odlišné stanovisko z dôvodu nesúhlasu predsedníčky senátu s väčšinovým odôvodnením rozhodnutia odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.